

Teza: Tajemnica zawodowa

Reprezentowanie męża pokrzywdzonej w sprawie o rozwód pomimo reprezentowania pokrzywdzonej w innej sprawie cywilnej stwarza znaczne zagrożenie naruszenia tajemnicy zawodowej.

Sygn. akt WO-49/18

ORZECZENIE

z dnia 15 czerwca 2018 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie następującym:

Przewodniczący: SWSD Dorota Szubielska

Sędziowie: SWSD Wojciech Płóciennik /sprawozdawca/

SWSD Karol Korczyński

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Jarosława Sobutki

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2018 r. na rozprawie

sprawy radcy prawnego P. M. (1) obwinionego o to, że w grudniu 2016 roku w Katowicach przyjął od A. C. pełnomocnictwo do reprezentowania go w procesie przeciwko M. C. w sytuacji gdy będąc uprzednio pełnomocnikiem M. C. w sprawie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego P. S. oraz w toczącym się procesie przed Sądem Okręgowym w Warszawie sygn. akt II C 233/10,

tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1870 z późn. zm.) w związku z art. 26 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy

na skutek odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach z dnia 7 grudnia 2017 roku, sygn. akt D 39/X/17

orzeka:

1.

utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie,

2.

kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1.100, 00 (słownie: jeden tysiąc sto) zł obciąża obwinionego radcę prawnego P. M. (1).

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie radca prawny P. M. (1) został obwiniony o to, że:

że w grudniu 2016 roku w K. przyjął od A. C. pełnomocnictwo do reprezentowania go w procesie przeciwko M. C. w sytuacji gdy będąc uprzednio pełnomocnikiem M. C. w sprawie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego P. S. oraz w toczącym się procesie przed Sądem Okręgowym w Warszawie sygn. akt II C 233/10,

czym dopuścił się przewinienia z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1870 z późn. zm.) w związku z art. 26 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W dniu 7 grudnia 2017 roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Katowicach po rozpoznaniu sprawy obwinionego radcy prawnego P. M. (1) uznał radcę prawnego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych wymierzył mu karę pieniężną w wysokości 2.500 zł. Jednocześnie obciążył obwinionego radcę prawnego P. M. (1) kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 1259,20 zł.

W uzasadnieniu powyższego wyroku Sąd wskazał, że w czasie przesłuchania w dniu 23.10.2017 roku obwiniony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wniósł o umożliwienie skorzystania z dobrodziejstwa przewidzianego w art. 335 k.p.k. i orzeczenie uzgodnionej kary pieniężnej w wysokości 2.500 zł. Obwiniony w piśmie z dnia 20.11.2017 roku wskazał, że wnosi aby Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy orzekaniu wziął pod uwagę, że przyjmując od Pana A. C. pełnomocnictwo w sprawie o rozwód nie był w żadnej sprawie pełnomocnikiem Pani M. C., a także, że w sprawach w których występował działał na korzyść obojgu małżonków. Nadto obwiniony wskazał, że w dniu 24.10.2017 roku wypowiedział Panu A. C. pełnomocnictwo do reprezentowania go w sprawie rozwodowej (karta 60). Na posiedzeniu w dniu 7.12.2017 roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uwzględnił wniosek Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP o wydanie orzeczenia i wymierzenie uzgodnionej kary dyscyplinarnej bez przeprowadzania rozprawy.

W uzasadnieniu Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wskazał, że postawa obwinionego radcy prawnego P. M. (1) niewątpliwie naruszyła obowiązek wskazany w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 26 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w świetle zgromadzonych w sprawie materiałów dowodowych, w tym w szczególności zeznań Pani M. C. oraz przyznania się obwinionego do zarzucanego mu czynu wynika, że w związku z wykonywaniem na rzecz Pani M. C. czynności zawodowych, Pan A. C. w prowadzonej sprawie rozwodowej, w której reprezentował go obwiniony posiadał przewagę.

Od powyższego orzeczenia obwiniony złożył odwołanie i zarzucił ww. orzeczeniu, że ustalenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, jakoby jako obwiniony w prowadzonej w imieniu Pana A. C. sprawie rozwodowej posiadał nieuzasadnioną przewagę nad przeciwnikiem, tj. Panią M. C. nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym. Nadto obwiniony podniósł, że nie zostały wskazane konkretne elementy wiedzy, które obwiniony miałby rzekomo nabyć bezpośrednio od Pani M. C., a które miałyby dawać obwinionemu nieuzasadnioną przewagę w procesie rozwodowym oraz, że wszelkie elementy wiedzy, którą posiadał pochodziły od Pana A. C., co potwierdza treść pisma z dnia 12.10.2017 roku.

Podnosząc powyższe zarzuty obwiniony P. M. (2) wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie od stawianego mu zarzutu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.

Odwołanie obwinionego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał za prawidłowe ustalenia faktyczne Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach i ocenę zachowania obwinionego radcy prawnego z punktu widzenia zasad etyki radcy prawnego. Wobec powyższego nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut obwinionego P. M. (1).

Zgodnie z art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych radcowie prawni podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Ponadto zgodnie z art. 26 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny nie może świadczyć pomocy prawnej, jeżeli wykonywanie czynności zawodowych naruszałoby tajemnicę zawodową lub stwarzało znaczne zagrożenie jej naruszenia, ograniczenia jego niezależności, albo gdy posiadana przez niego wiedza o sprawach innego klienta lub osób, na rzecz których uprzednio wykonywał czynności zawodowe, dawałaby

klientowi nieuzasadnioną przewagę. Podkreślić należy, że podstawą relacji pomiędzy radcą prawnym a jego klientem jest zaufanie, wspierane przez obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej oraz gwarancja, że radca prawny nie przyjmie pełnomocnictwa w sprawie, w której mogłoby powstać zagrożenie wykorzystania tajemnicy zawodowej czy też inne okoliczności powodujące nieuzasadnioną przewagę procesową. Podkreślić należy, że reprezentowanie męża pokrzywdzonej w sprawie o rozwód pomimo reprezentowania pokrzywdzonej w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Warszawie sygn. akt II C 233/10 oraz w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego P. S. stwarzało znaczne zagrożenie naruszenia tajemnicy zawodowej, a wiedza o sprawach pokrzywdzonej mogła tworzyć nieuzasadnioną przewagę reprezentowanemu przez obwinionego mężowi pokrzywdzonej. Wskazać należy, że jakkolwiek uprzednia relacja zawodowa pełnomocnika z drugą stroną procesu tworzy istotne ryzyko naruszenia ww. przepisów. Nie jest w takiej sytuacji konieczne wskazywanie konkretnych informacji, które zostały czy też mogły zostać wykorzystane w sprawie rozwodowej. Powyższe działanie obwinionego radcy prawnego P. M. (1) powoduje spadek zaufania do zawodu radcy prawnego. Podkreślenia wymaga, że dyspozycja art. 26 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, jednoznacznie wskazuje iż radca prawny winien powstrzymać się od świadczenia pomocy prawnej w sytuacji gdy uprzednio świadczona pomoc prawna dawała by jego klientowi nieuzasadnioną przewagę. W niniejszej sprawie obwiniony wykonywał czynności zawodowe zarówno na rzecz Pani M. C. jak i na rzecz Pana A. C. w zakresie tych samych postępowań sądowych które dotyczyły prowadzonej przez nich działalności gospodarczej. Powyższe stanowi że był zapoznany z ich sytuacją majątkową jak i osobistą. Tym samym przyjąć należy, że posiadał szeroką wiedzę w zakresie ich sytuacji życiowej, która w zakresie toczącej się sprawy rozwodowej pomiędzy Panem A. C. a Panią M. C., dawała jego klientowi A. C. nieuzasadnioną przewagę o której stanowi art. 26 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Sąd odwoławczy jednocześnie podziela stanowisko Sądu I instancji w zakresie orzeczonego wymiaru kary. Uznając winę obwinionego w powyższym zakresie Sąd, mając na uwadze zawiniony charakter popełnionego przewinienia dyscyplinarnego uznał, że adekwatne i konieczne dla osiągnięcia celów będzie orzeczenie wobec obwinionego na podstawie art. 65 ust. 1 pkt. 3 ustawy o radcach prawnych kary pieniężnej w wysokości 2.500 złotych. Wysokość wymierzonej kary jest uzasadniona stopniem winy i wyważona biorąc pod uwagę charakter naruszenia i postawę obwinionego, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz wypowiedział pełnomocnictwo Panu A. C..

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r o radcach prawnych w związku z §1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 Uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. nr (...) uznając, iż kwota 1.100,00 zł jest zasadna w zakresie niniejszej sprawy i mając na uwadze liczbę i czasochłonność czynności procesowych.